

[Ludvig Christensen.]

Hjem. Jeg skal derfor paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtigt og velvillig Behandling og Gennemførelse i det høje Ting.

Ellinger: Det er let forstaaeligt, at den højtærede Socialminister har taget dette Spørgsmaal op og har gjort det til Genstand for Lovbehandling; ikke mindst paa det Tidspunkt, da Lovforslaget blev fremsat, var der god Anledning for den højtærede Socialminister til at beskæftige sig med Spørgsmaalet, idet der da var mange arbejdsløse og hjemløse, og hertil kommer naturligvis den højtærede Ministers bekendte sociale Interesse. Det forekommer mig nu imidlertid, at Lovforslaget gaar meget for vidt. Længe før nogen har tænkt paa Staten, ja endog paa Kommunen, har det private Initiativ arbejdet godt med disse Opgaver, og mange Steder er der indrettet gode Herberger og Opholdssteder for rejssende, indrettet dels af kristelige Menighedsorganisationer, dels af Haandværkerorganisationer, og man skal være meget varsom med at gribe ind paa dette Omraade med for stærk en Haand. Jeg tør ikke bestride, at der findes Steder, hvor et saadant Indgreb kan være ønskeligt. Jeg maa tilstaa, at jeg selv kender overmaade lidt til disse Institutioner. Imidlertid har jeg dog sidste Efteraar, ledsaget af en civilklædt Betjent, foretaget en Vandring omkring i København til de Steder, hvor hjemløse holder til — Politiet ved jo bedre, hvor saadanne Steder er at finde, end jeg vidste det —, og jeg maa tilstaa, at jeg i det hele fandt disse Steder langt bedre, end jeg havde tænkt mig dem. Men naturligvis kunde nogle af dem have været bedre indrettet, og jeg er maaske heller ikke kommet paa de Steder, hvor et Tilsyn kunde tiltrænges mere. Det er altsaa for saa vidt et begrænset Kendskab, jeg har til disse Ting, men alligevel synes jeg, det er at gaa for vidt, naar man vil underkaste hele denne Virksomhed en honorarlønnet Inspektørs Tilsyn. Det undrede mig, at det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Jensen-Stevns) her talte om en Tjenestemandsvirksomhed. Det er der jo ikke Tale om, Ministeren har netop pointeret, at det er en honorarlønnet Mand og altsaa ikke nogen Statstjenestemand. Om dette nu skal bidrage til, at Sagen lettere gaar igennem, skal jeg ikke kunne sige; i hvert Fald kan vi være temmelig sikre paa, at denne honorarlønnede Mand hurtigt faar saa meget at bestille, at det vil være ganske naturligt, at han bliver Tjenestemand. Dette er dog

maaske i og for sig et underordnet Spørgsmaal. Men den Omstændighed, at den paagældende skal have Ansøgninger fra alle dem, som nu driver den Slags Herberger, og derefter bestemme, om de kan faa Lov til at fortsætte, og at intet Herberge eller Arbejdshjem fremtidig maa oprettes uden forud meddelt Tilladelse fra Inspektøren, og at saadan Tilladelse kan tilbagekaldes, dersom et Herberge eller et Arbejdshjem ikke retter sig efter de i Henhold til denne Lov givne Forskrifter o. s. v., lægger jo en vældig Magt i en enkelt Mands Haand. Det kan være, at man er heldig med at finde en Mand, som egner sig til denne Bestilling, saa at han viser det rette Hensyn til begge Sider, men det er ikke forud givet, og i hvert Fald vil der meget let, naar denne Mand paa Statens Vegne skal føre Tilsyn og give Forskrifter for de Herberger og Arbejdshjem, som ledes af Mænd og Kvinder, der gør det paagældende Arbejde frivilligt, og som maaske i Forvejen har en Ordning paa deres Hjem, der ikke er at foragte, men som blot ikke stemmer med Statens Forskrifter, blive en Uniformering af det hele Forhold, som jeg tvivler om er hensigtsmæssig.

Det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) sagde, at i dette Spørgsmaal stod der Menneskeskæbner paa Spil, og at det havde sin store Betydning, at den ubefæstede Ungdom, som tog ind paa saadanne Herberger, fik den fornødne Beskyttelse. Ja, det vilde jo være fortræffeligt, hvis det var muligt ved Indretning af et Herberge eller et Arbejdshjem at træffe nogen Beskyttelse overfor det meget, saadan Ungdom er udsat for, men hvordan et Herberge end er indrettet, bliver det jo alligevel ikke et Hjem, hvor den paagældende Person opholder sig til Stadighed, han er der kun en lille Del af Døgnet, og jeg kan heller ikke tænke mig, at der i de Arbejdshjem og Herberger, som er sat i Gang ad frivillig Vej, skulde være synderligt af Fristelser af den Art, som det ærede Medlem tænkte paa. Dertil kommer, at saa snart denne ubefæstede Ungdom kommer udenfor Hjemmets Døre, melder saadanne Fristelser sig og melder sig utvivlsomt i langt stærkere Grad, end de kan melde sig indenfor Hjemmet.

Den højtærede Minister oplyste, at efter et Skøn — mere kan det jo ikke blive — drejer det sig for Staten om 200 000—300 000 Kr. aarligt, og hertil kommer naturligvis mange andre Udgifter, som bliver en Følge af Loven. Det er jo ikke Smaabeløb, og jeg er ikke sikker paa, at Finansministeren, hvis den højtærede Socialminister havde taget ham med herhen i Dag, vilde